

Modern képzőművészeti műhely Kunpusztán

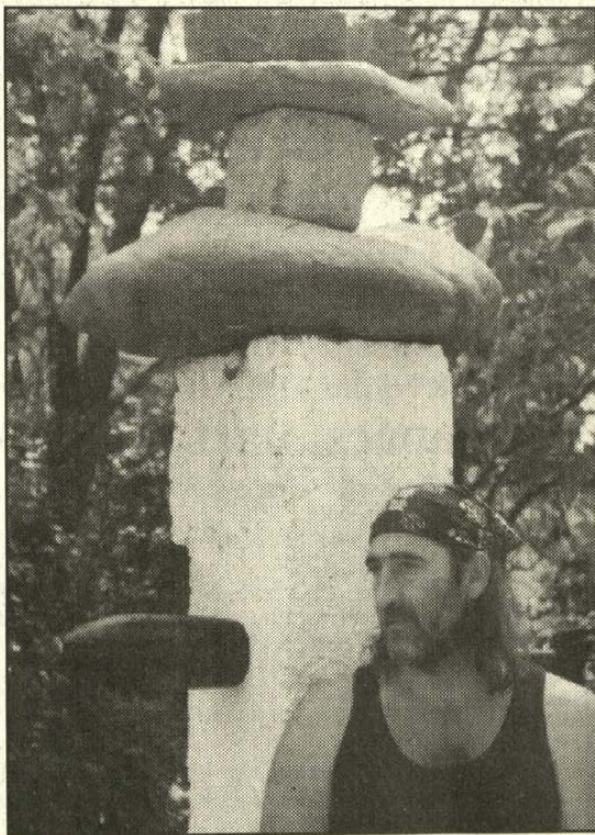
Nagyszabású szabadtéri kiállítás helyszíne volt a közelmúltban Székely György szobrászművész kunpusztai műteremháza és udvara. Az 1972-ben készült rajzoktól a legújabb installációkig két évtized sok műfajú munkásságával ismerkedhetek meg az érdeklődők. Még a szép számmal megjelent pályatársak, ismerős művészek, írók, barátok számára is szolgált újdonságokkal az anyag, amely ilyen teljességben eddig nem szerepelt közönség előtt.

Székely diplomás, nemcsak a szakmai körökben közismert, szabadúszó művész. Nagyszabású performance-ok, képzőművészeti események résztvevője, szervezője, és — egyebek között — közismert alföldi tanyacsárdák bútorainak tervezője, kivitelezője. Tíz esztendeje költözött családjával Budapestről Kerekegyházára, de mostanáig egyetlen megyei képzőművészeti rendezvényen sem képviselte magát munkáival.

— Nem zárkoztam el tervszerűen, de nem is törekedtem igazán a bemutatkozásra — mondja Székely György. Szerepet játszik ebben az is, hogy művészi, baráti kapcsolataim nem elsősorban Bács-Kiskunhoz kötődnek. A képzőművészeti főiskola szobrász szakán 1977-ben szereztem diplomát. A Károlyi Alapítvány ösztöndíjasaként 1977-ben és 1979-ben egy-egy évet töltöttem Franciaországban, ahol többek között Rajk Lászlóval építhettünk műtermet. Ezekben az években ismerkedtem meg alaposabban a nyugat-európai képzőművészettel: stílusokkal, anyagokkal, technikákkal. Közvetlenül a főiskola utáni évek meghatározó élménye az Ady-liget, ahol költőkkel, képzőművészekkel, építé-

szekkel éltünk közösségben.

Ebbe a körbe járt Petri György, Szilágyi Sándor, Konrád György, **Eörsi István**, és akkoriban itt szerkesztették a Beszélő című folyóiratot. Bár mindig liberális szellemiségűnek vallottam magam, és igyekeztem naprakész lenni a világ dolgából, az aktív politizálás sem akkor, sem később nem játszott központi szerepet életemben, művészetemben. Annak ellenére sem, hogy volt idő, amikor képeimen témaként volt jelen például Brezsnjev, Rákosi, Kádár vagy Walesa. Ha izgalmas volt számomra egy téma, akkor a kiállítás esélye nélkül is megcsináltam. A hetvenes évek elején még tiszteletlennek számítottak az első és második világháborúhoz kötődő munkáim, melyek sok-sok elemből, részben „talált” tárgyiból álló szobrok, 1956-ra is utaló elemekkel. Én nem tartoztam azok közé, akik már öt-hatévesen is pontosan fel tudták mérni az események súlyát, de azt láttam, apámnak el kellett hagynia

● Székely György, mögötte egyik alkotása.

az országot, édesanyámat pedig börtönbe zárták.

— A grafikától a bútorkészítésig úgyszólván mindig mindent csináltál. Mi áll hozzád a legközelebb?

— Félreértés ne essék, nem vagyok egy Leonardo, engem sok vállalásra a szükség vitt rá. Dizájnerként például saját családom számára készítettem bútorokat, amelyet sorra, rendre megvették. Végül is meglehe-

tősen rendszeressé váltak a megrendelések. Így kaptam Magony Jánostól is az első megbízást tanyája berendezésére. Mindent én készítettem a kerítéstől az ágyig. Aztán jöttek a hasonló jellegű megbízások, és ez biztosabb jövedelmet jelentett. Pár-huzamosan képzőművészettel is foglalkoztam. A tanyák berendezése mellett játszóterekre, szabadidőparkokba is dolgoztam. A képzőművészet az utóbbi öt-hat évben vált kelendőbbé, számos munkát adtam el külföldre is.

— Szabadtéri kiállításod az első volt Kunpusztán, de korántsem az utolsó. Műteremházádnak új szerepet is szánsz terveidben?

— Egész évben olyan kézműves műhelyként működne, amelyben néhány kollégámmal, szervezett kurzusokban a kelet-európai kézműves hagyományokat tanítanánk. Mindezek mellett — nyitott alkotóházként — hivatásos művészeket is várna, akik itt készült munkáikat szabadtéri kiállításokon mutathatnak be a közönségnek — a ma még csak szerveződő Kunpusztai Napok keretében. Részben az anyagi, technikai háttér biztosítására hozzuk létre a közeljövőben a Kunpusztai Természetvédelmi és Kulturális Egyesületet, amelybe bárki beléphet. Az egyesület ahhoz is segítséget adna, hogy visszaállítsunk olyan hagyományokat, amelyek mára megsemmisültek. (Például egy harangláb készítését tervezem.) Jövőre lesz az első ilyen rendezvény: a képzőművészeti kiállításához színházi bemutató is csatlakozik majd a szentesi gimnázium drámai tagozatos diákjainak és a képzőművészeti főiskola hallgatóinak közreműködésével.

Károlyi Júlia